

[Ole Vagn Christensen]

miljølovens kapitel 9, i høj grad er udarbejdet for at forhindre arbejdsulykker. Man må derfor gå ud fra, at konsekvenserne af dette forslag vil blive det modsatte, nemlig at vi vil få et øget antal arbejdsulykker. Jeg skal også her gøre opmærksom på, at byggefagene jo er et særlig hårdt ramt område – allerede i dag dør der i gennemsnit en bygningsarbejder om måneden – og Arbejdstilsynets kampagne »Sort Plet« i november sidste år viste, at der er langt endnu, før de eksisterende regler bliver overholdt.

For bygningsarbejdere er reglerne om hviletid og fridøgn vigtige af hensyn til det sociale og de familiære fritidsperioder; udliggearbejder med indkvartering medfører længere fravær fra hjemadressen.

Ud over de ulykkelige følger, et sådant forslag vil få for den enkelte lønmodtager, må det også understreges, at det samfundsøkonomisk er dyrt at give mulighed for flere arbejdsulykker i stedet for at begrænse dem. Derudover finder vi det mærkværdigt at åbne for lempelser af miljølovens § 10 vedrørende regler for de unge, da vi i 1980'erne har sat ikke mindst det farlige børne- og ungdomsarbejde i fokus.

Jeg skal derfor stille følgende spørgsmål til ministeren, og såfremt ministeren ikke er i stand til at kunne svare anderledes end i udvalget, når det drejer sig om disse anderledes arbejdsituationer, vil jeg meget gerne bede om, at vi får forslaget tilbage til udvalget.

Første spørgsmål er: Er en byggeplads i erhvervszonen omfattet af lovforslaget, selv om de udførende byggefirmaer har hjemsted uden for zonen?

Andet spørgsmål er: Er et byggefirma med hjemstedsadresse i zonen omfattet, selv om de enkelte byggepladser, hvor firmaet har enterprise, ligger uden for zonen?

Tredje spørgsmål er: Kan man kræve, at en tilrejsende bygningsarbejder inden for en zone skal fravige de overenskomstmæssige aftaler, der gælder uden for zonen?

Fjerde spørgsmål er: Vil det kunne få konsekvenser for modtagelsen af dagpenge, hvis en arbejdstager i en erhvervszone nægter at tage arbejde under de aftalte dispensererede forhold?

Ikke mindst de to sidste spørgsmål er jeg meget interesseret i, men også i de to første, så vi kan tage stilling til, om vi skal have forslaget tilbage.

Kim Behnke (FP):

Efter et par minutters anskuelsesundervisning i at Socialdemokratiet i sandhed er gået hen og blevet landets mest reaktionære, konservative parti, der tager udgangspunkt i en middelalder, der for længst er borte, skal jeg prøve bare tilnærmelsesvis at berette – sikkert til stor glæde og oplysning for Socialdemokratiets folketingsgruppe – hvordan det foregår ude i det virkelige liv, men jeg ved fra dagspressen, at Socialdemokratiet i forvejen har det store problem, at alt for mange af dets medlemmer i Folketinget aldrig har været på en rigtig arbejdsplads, og derfor forstår jeg godt, at der er så dyb en kløft mellem den virkelighed, man oplever ude på arbejdspladserne, og de teoretiske gammelmarxistiske ideer, man gør sig til talsmand for her fra talerstolen.

Se, ude i det virkelige liv er det sådan, at man på en arbejdsplads selvfølgelig snakker om tingene, og det er til akkurat lige stor ulempe for medarbejderne som for virksomhedens ledelse eller ejere, at Folketinget tit og ofte vedtager love, der i en sen forligsstund bliver klippet så firkantet ud, at de kan være til gene i det daglige.

Der bliver f.eks. nævnt reglerne om arbejdstid og hviletid. Hvor mange virksomheder oplever ikke, at deres ordretilgang og deres afvikling af projekter er særdeles svingende? I perioder går medarbejderne – tillad mig udtrykket – og venter på, at den næste ordre kommer, og når den så er der, gælder det selvfølgelig om hurtigst muligt at få den ekspederet. På sådanne virksomheder kan det være til akkurat lige så stor glæde for medarbejderne som for virksomhedens ledelse eller ejere, at man har mulighed for fleksibilitet, at man har mulighed for at nytænke, og at man har mulighed for at se på tingene med det moderne menneskes øjne, men jeg ved godt, at den slags tanker simpelt hen ikke kan komme ind bag de tykke mure hos betonsocialisterne i Socialdemokratiet. Det så vi tydeligt, da Max Bæhring, formand for Metal, i en kronik i B.T. side op og side ned beskrev alle mulige skrækeksempler på, at Taiwan og Sydkorea nu blev, jeg ved ikke hvad i Danmark. Det er så milevidt fra de ting, der ligger i dette forslag, og det er pinligt, at en mand i hans stilling vil lægge navn til sådan en kronik.